

[Johs. M. Olsen]

direkte pres fra interesseorganisationer, som det er tilfældet med f.eks. laksefiskeriet.

Jeg nævner dette for endnu en gang at understrege det, vi på Færøerne inderst inde mener, nemlig at vi i fiskerispørgsmål – og fiskeri er vort eneste eksistensgrundlag, og det kan vel næppe noget andet land i EF påberåbe sig – presses så hårdt, hensynsløst og brutalt, at der er risiko for en så stor uligevægt og ubalance i det færøske samfund, at rigsfællesskabet samt Færøernes naturlige fællesskab med Vestens lande kan komme til at lide skade både på sit legeme og på sin bane.

Færøerne har i modsætning til Danmark oparbejdet en udlandsgæld på kort tid. Udlandsgælden er i dag på 1,8 mia kr. med udsigt til en fortsat stigning i de kommende år. Således har hver færing i dag en gæld til udlandet på 40.000 kr., hvilket er det dobbelte af, hvad en dansker har. Det er her vigtigt at huske, at det færøske bruttonationalprodukt er på mindre end 3 mia kr., og at det eneste færøske erhvervsgrundlag er fiskeri, hvor der allerede er overfisket.

I denne sammenhæng bør jeg også nævne, at det tilskud, det færøske samfund modtager fra den danske statskasse, er på ca. 560 mill. kr.; det vil med andre ord sige ca. 12.000 kr. pr. person på Færøerne. Til sammenligning kan jeg nævne, at det tilsvarende tal for Grønlands vedkommende er 40.000 kr. pr. person.

Jeg er klar over, at de store problemer, Danmark har på det økonomiske område, og problemerne i den øvrige del af riget ikke gør det lettere for regering og folketing at forsøge at løse også de færøske problemer. At den nuværende regering er underrettet fuldt ud om de færøske forhold, er jeg ikke i tvivl om, og jeg tvivler heller ikke på, at den fremover vil drage omsorg for, at Færøerne ikke uden videre bliver slynget ud af sin bane inden for rigsfællesskabet og i Vesten i øvrigt. Dog finder jeg det berettiget og nødvendigt her som afslutning på mit indlæg at minde om, at blot et enkelt fejlgreb kan blive skæbnesvangert for det færøske samfund.

Til slut vil jeg takke regering og folketing for en positiv indstilling og afgørelse i den folketingssamling, der snart er gået, i de sager, der vedrører Færøerne.

Denne folketingssamling har efter min opfattelse været præget af, at der har været to udviklinger. I første halvdel af folketingssamlingen søgte den nye regering kun til højre i salen. Al tidligere snak om samarbejde over midten i dansk politik var forstummet. Man baserede sin hårde indgrebspolitik og også de sociale nedskæringer på fremskridtspartiet og det radikale parti. Regeringsvognen tromlede faktisk frem og ænsede overhovedet ikke, at der også var bl.a. et socialdemokratisk parti.

Det vil sige, at mens regeringsvognen tromlede frem, sad de radikale og fremskridtspartiet på bagsmækken, og de syntes i hvert fald i visse situationer nærmest, at vognen skulle dreje endnu mere til højre.

Det var en demonstration, der var præget af en regering, der var selvtillstrækkelig og selvovervurderende, og som altså forsøgte at gøre det, som den altid som opposition sagde man ikke skulle gøre: regere til højre i folketingssalen uden at gå ind over midten. Man var så stærk, når man anvendte denne fremgangsmåde.

I anden halvdel af denne folketingssamling må man sige at højre side i dansk politik blev noget mere usikker. Regeringen kom gang på gang i vanskeligheder, og den blev vel også somme tider lidt mere fleksibel. Nu ville man gerne arbejde med skiftende flertal, og nu var man altså pludselig indstillet på det begreb, som man ellers som opposition var totalt afvisende over for – især venstre og de konservative – i forhold til den socialdemokratiske regering.

Det er selvfølgelig meget smukt, at regeringspartierne og regeringen nu har været lidt mere fleksible og lidt mere åbne, men det er også et udtryk for, at det altså ikke var rigtigt, at man blot kan regere uden om socialdemokratiet. Det viste sig hurtigt nødvendigt også at få kontakt med socialdemokratiet.

Vi var trods alt rede til at gå ind i en drøftelse med regeringen, men absolut ikke uden betænkeligheder, idet der forud var foregået en så asocial nedskæringspolitik, som vi derved let kunne komme til at få et vist medansvar for. Når vi alligevel gjorde det, var det ud fra den opfattelse, at vi måske kunne få nogle afgørende elementer i vores politik igennem. Det skete bl.a. på pensionsbeskatningsområdet – 100 pct. socialdemokratisk

Anker Jørgensen (S):